

29 september 2011

We waren deze morgen om 7.30u. bij de nonnetjes op het ontbijt en daarna zijn we naar de lagere meisjesschool geweest. De kinderen, wel vijfhonderd dit jaar, stonden ons al op te wachten. Op een teken van de meester, de enige man – denk ik – die hier les geeft, begonnen ze te zingen (luister maar eens op <http://www.katakokombe.be/impressies2010.htm> en klik op 'au revoir'). Het is een ceremonie waaraan niet te wennen valt: luide voorzang door een drietal leerlingen, alle kinderen die luidop zingend antwoorden. Allen stappen ze ritmisch dansend over de speelplaats. Een hele rij van de oudste meisjes paradeert er ritmisch met elk een stapeltje brandhout op het hoofd. Het gezang, goed op toon, galmt tussen de gebouwen. Yves houdt, al even traditioneel ondertussen, zijn toespraak.

Voor het depot van de nonnetjes zitten twee militairen (zie vorig jaar 29-10) zich te vervelen. Ze bewaken het gebouw want alle verkiezingsmateriaal voor het district is daarin opgeborgen. Hun logement is ongeveer even schamel als vorig jaar maar er is toch vooruitgang: ze beschikken nu over een kleine generator (een computer?) en een kopieermachine. Die laatste brengt hen een klein surplusje op als iemand van het ziekenhuis een kopietje nodig heeft.

Als we naar huis gaan wordt het ons duidelijk waarom de meisjes met brandhout rondansten. Ze steken ons lopend voorbij, crossen het erf op van Lucien en Ghislaine. Daar wordt al dat hout naast de keuken op een hoop gelegd. Het is een cadeau, brandhout om voor ons eten te koken. Een dank ook voor de inspanningen die de v.z.w. Katako-familie voor de school doet.

Achter de hut van de keuken heeft cuisinier-duivel-doet-al van het BDOM een varken ge-

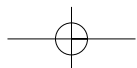
slacht. Deze middag zullen we zeker en vast varkensvlees eten.

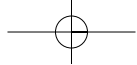
Yves heeft vandaag samen met Emery een evaluatiebijeenkomst met alle betrokkenen van de gezondheidszone (vergelijken met verslag Emery!)

Tegen negen uur gaan we, King en ik, naar het labo waar King alle elektronica van de centrifuge grondig controleert. Ik ga ondertussen naar het operatiekwartier om de operatielamp te onderzoeken. Ze is defect en al een klein jaar buiten dienst. Het ziet er binnenin niet goed uit. Een drietal onderdelen is heel duidelijk zichtbaar verbrand en vermoedelijk zijn ook enkele andere onderdelen kapot. De drie lampjes echter zijn in perfecte staat. King heeft ondertussen vastgesteld dat de elektronische voeding/sturing van de centrifuge defect is. We spreken met Yves af dat hij de nodige onderdelen door een van zijn vrienden in Kinshasa mag laten bestellen. King moet met hem ook afspreken hoe die zal terugbetaald worden. Natuurlijk moeten er facturen zijn die de betaling(en) verrechtvaardigen. Kings vriend moet alles dan naar St. Anne brengen. Herman Devriendt, die volgende week naar hier komt voor een chirurgische missie van Artsen zonder Vakantie, kan al die onderdelen dan meebrengen.

Ik bel Herman op om hem een en ander uit te leggen en vraag of hij hier of daar een centrifuge op de kop kan tikken om die mee te brengen. Hij belooft te doen wat hij kan al heeft hij reeds een overgewicht van dertig kilogram (o.a. een elektrische bistourie ter vervanging van deze die hier staat maar ook defect is). King legt alle onderdelen van de centrifuge op een veilige plaats.

Terug naar de operatielamp: er is duidelijk meer defect dan met het oog zichtbaar is. We ver-

vangen de verbrande en kapotte onderdelen en testen de lamp. Nog steeds warmen enkele elektronische onderdelen op. We overleggen en besluiten om alle niet echt noodzakelijke functies uit te schakelen en de lamp te laten branden op de ingebouwde transformator en een diodenbrug die voor stabiele stroom (gelijkstroom) zal zorgen. Zo gezegd, zo gedaan: de lamp brandt en verspreidt een mooi en gelijkmatig licht. De wielen van de lamp zijn geforceerd en staan scheef. Dat bemoeilijkt de verplaatsing enorm. Ik stuur een sms naar Herman met de vraag om ook vier zwenkwielen van minstens acht millimeter mee te brengen en reservelampjes voor de twee operatielampen.

Terwijl King met de elektronica van de operatielamp bezig was, heb ik de nieuwe operatietafel onder handen genomen. Ze staat hier al van vorig jaar, werd zonder hydraulische olie geleverd en is dus onbruikbaar.

Daarna moet de aspirator uit Gentbrugge eens van dichtbij bekeken worden (zie 5 november 2009). Ik, en ik niet alleen, vraag me onder tusschen af waarom die tafel zonder hydraulische olie geleverd werd, waarom de twee autoclaven zonder handleiding geleverd werden, waarom de airo's zonder de nodige gassen en leidingen/buizen geleverd werden, waarom de zonnepanelen wél met batterijen maar zonder de nodige elektronica geleverd werden...

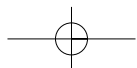
De wielen van de operatietafel zijn serieus geblokkeerd. Ze zitten weggeborgen in de zware voet van de tafel. Met hulp van enkele omstanders wordt de tafel gekanteld. De wielen en alles daaromtrent is vastgeroest. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat het een tweedehandse operatietafel is. Er is duidelijk met de wielen geknoeid en ze zijn afgesleten omdat ze niet meer draaien noch zwenkten. Die zware tafel verplaatsen is dus een zware karwij, een verslepen. Al bij al valt het mee om de wielen weer te laten

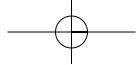
zwenken en draaien (een pulleke olie is héél nuttig af en toe). Maar omdat de wielen vierkantig afgesleten zijn, zal het steeds moeilijk blijven om de tafel te verplaatsen. Ze op één vaste plaats laten staan is de enige optie. En waar moet die hydraulische olie ingegoten worden? Om op die vraag een antwoord te vinden, demonteer ik het harnas rond de voet van de tafel. Ha! Daar is een gat te zien. Ik giet er de olie in, pomp op de pedaal, en? Jawel, de tafel beweegt heel zacht naar omhoog en als ik op de pedaal blijf duwen daalt ze weer. Mooi zo! Nu hebben we drie werkbare operatietafels. Als het lokaal, dat als tweede operatiezaal voorzien is, opgekuist raakt, dan kan die tweede operatiezaal in gebruik genomen worden: een zéér nuttige vooruitgang, zeker tijdens de missies van AzV. Ik monteer het harnas weer rond de voet van de tafel en neem vervolgens de aspirator onder handen.

Lucien meldt dat van de andere operatielamp maar twee lampjes branden, al een tijdje zo blijkt (in mijn hoofd zie ik: !!! en ???).

Hij draait traag, de aspirator, en heeft amper zuigkracht. In 2009 had ik al gemerkt dat er uit een gaatje aan de zijkant druppelsgewijs olie naar buiten gespoten werd. Omdat olie op de vloer van een operatiezaal niet veilig is, heb ik toen een flesje gemonteerd dat de olie opvangt. De motor draait normaal als de riem die de zuiger bedient, afgekoppeld is. Het euvel zit dus in het zuigmechanisme. Met een peilstokje, dat boven het oliereservoir van de zuiger bevestigd is, meet ik de oliehoeveelheid in het reservoir. Er is minstens drie keer teveel olie in dat reservoir! Dat zou kunnen verklaren waarom er olie naar buiten gespoten werd. En vermoedelijk zitten dus allerhande leidingen en buisjes verstopt door die olie. Nadat de overtollige olie verwijderd is, alles gekuist en ontstopt, wordt het toestel getest.

Het werkt perfect. Ferm!

King zal morgen aan de hand van de kopieën van de facturen (Amsa Kinshasa) het eindelijk geleverde materiaal controleren en plaats maken in het gebouwtje waar we elektriciteit willen installeren.

Positief.

Ons materiaal is geleverd op de dead-line die ik gesteld had (zie 26 en 27 september).

Vertraging van de werken.

Discussie met Henriette en Pierre in verband met sommige vertragingen van werken waarbij in feite duidelijk wordt dat niet alles mag toegeschreven worden aan de onbereikbaarheid van de gezondheidszone Katako-Kombe (zie afwerking centre Kiéte): er hangt elektriciteit in de lucht.

Evaluatie.

